

MARGRETHE LENDROP

Vil man i Tanken genkalde Indtrykket af Fru Lendrops Stemme, saaledes som den med aldrig svigtende Skønhedsfyldte har lydt fra Operaens Scene i 23 Aar, bør man fastholde Erindringen om Hyrdens fordringsløse Strofer oppe paa Klippen i »Tannhäuser«s anden Akt. Uden Orkestrets Medvirken frembragte hun et Væld af Tone-skønhed, helt instrumentalt i sin Klang og af en Charme, der gik En lige til Hjærtet. Denne Klangfyldte, der ligesom hvævede Tonen og bragte Tilhørerne en Fornemmelse af noget rigt og fuldt, der aldrig blev strakt til Grænsen for sin Ydeevne, var ejendommelig for hendes Mezzosopran og erstattede langt, hvad Stemmen manglede i Omfang. Et rent fysisk Bevis paa sin Stemmes Klangmasse giver Fru Lendrop, naar hun synger i Stærkstrømsmikrofonen ved Telefonkoncerter. Medens andre Sangerinder med mægtigt Omfang og stor Koleratur lyder som svage smaa Pipfugle, er det endogsaa i Telefonen en sand Ørenlyst at høre Fru Lendrop. Straks da Margrethe Boeck i 1898 debuterede som Carmen, røbede hun det usædvanlige dramatiske Talent, der er den anden store Side af hendes Kunst. Og denne Side var usædvanlig omfattende, thi ikke alene magtede hun det stærkt passionerede, det indtil Vildskab glødende, der gjorde hendes Carmen saa mesterlig — den bedste, vi overhovedet har haft — men hun fandt ligesaa vel rørende Udtryk for det skære ungpigeagtige, det uskyldigt barn-

Kgl. Kammersangerinde Fru Margrethe Lendrop.
 fot. Jul. Lønborg & Gad.

lige. Cherubino i »Figaros Bryllup«, den lille troskyldige Nuri i »Dalen« og den rørende trofaste Suzuki i »Miss Butterfly« er Eksempler, som sent vil gaa af Minde.

Hendes sikre Kultur forlænde enhver af hendes Skikkelser med et Præg af Finhed, som virkede højst velgørende. Behøver man da at tilføje, at naar Fru Lendrop har villet forlade Scenen, endnu medens hun stod paa Højden af sin Kunst, efterlader hun et stort Savn. Hendes Kunst har altid haft mange trofaste Venner. Er det end til Tider en Mezzo-Soprans Skæbne at komme til at virke i et mere tilbagetrukket Plan end de høje Sopraners Primadonna Omraade, har Fru Lendrop ved sin lødige Kunst bestandig forstaaet at hævde sit Parti med sikkert Blik for den kunstneriske Samvirken. Paa samme Tid virkede hun saa gennemført sympatetisk, at dette gav hendes Fremtræden yderligere Fylde. Man kunde simpelthen ikke lade være at holde af hende.

Blandt Fru Lendrops Partier, der altsaa nu desværre er traadt over i Mindernes Række, nævner vi Mignon, Amor i »Orfeus og Eurydike«, Cantata, og hendes skælmske Pernille i »Maskarade«. Marquis'en i »Kongen har sagt det« og Rosenkavaleren, der klædte hende saa nydeligt. Despina i »Cosi fan tutte« og Anna i »Jægerbruden«. Med de tidligere nævnte et vidt spændende Repertoire, som vi glæder os til at høre Brudstykker af i Koncertsalen.

H. F. R.